

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MARGO-MYSTERIE

DEEL 2: TED ANGUS

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 07/10/1962

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - muziek: Koos van de Griend

regie: **Dick van Putten**

rolverdeling:

Paul Vlaanderen: **Jan van Ees**

Ina, zijn vrouw: **Eva Janssen**

inspecteur Raine: **Huib Orizand**

Mike Langdon: **Rob Geraerds**

George Kelburn: **Wam Heskes**

Linda Kelburn: **Dogi Rugan**

Tony Wyman: **Harry Bronk**

Dr. Jenkins: **Frans Somers**

Ted Angus: **Jos van Turenhout**

Charlie: **Donald de Marcas**

Larry Cross: **Jan Borkus**

Elsie Jackson: **Ingrid van Benthem**

Jane: **Elly den Haring**

Fred Harcourt: **Tonny Foletta**

inspecteur Raine: We hebben een jonge vrouw uit de Theems opgevist vanmorgen.

Ina: (schrikt)

Raine: Ongeveer twee uur geleden. Ze was geworgd. Het was de dochter van Charles Kelburn.

Ina: Paul!...

Paul: Julia Kelburn?

Raine: Ja, maar dat was niet alles.

Paul: Wat bedoel je?

Raine: Het meisje was gekleed in een grijze regenmantel. Op een label achterin de kraag van de mantel, een naam...

Paul: Ja?

Raine: Die naam hebben we eerder gezien...

Ina: Margo?...

Raine: Ja, mevrouw Vlaanderen, Margo.

Paul: Zo... Ongeveer een week geleden werd Ina door de tot nu toe onbekende personen ontvoerd en plotseling weer teruggebracht. Wij weten niet waarom dit gebeurde. Ons enige spoor was een mantel die we vonden achterin de wagen van Ina. In die mantel vonden we de naam Margo.

Raine: We probeerden die naam verder op te sporen, zonder resultaat. Deze morgen dus komen we die naam opnieuw tegen, en wel bij Julia Kelburn.

Paul: Aha.

Ina: In ieder geval, inspecteur, is er iemand die over deze moord helemaal niet verbaasd zal zijn: Julia's stiefmoeder, Linda Kelburn.

Raine: Waarom zegt u dat, mevrouw?

Paul: Mevrouw Kelburn belde me op en maakte een afspraak met me voor vanmorgen negen uur. En toen ik 'r vroeg waarom ze me wilde spreken, zei ze dat het ging over Julia, die op het punt stond vermoord te worden.

Raine: Hoe laat belde mevrouw Kelburn u op?

Paul: Vannacht, of liever vanmorgen, om drie uur.

Raine: Merkwaardig... Heel merkwaardig...

Paul: Ja, nietwaar? Toen ik de telefoon opnam...

Raine: Nee nee nee, u begrijpt me verkeerd. Ik heb mevrouw Kelburn gesproken, een uur geleden ongeveer. Ik was d'r even thuis in Eaton Square. Zij heeft geen woord gerept over een telefoongesprek met u.

Ina: Hé...

Raine: Integendeel, ze leek mij erg overstuur toen ze 't nieuws hoorde. Ik vond zelfs dat ze veel erger van streek was dan haar man.

Paul: Dus... geen woord over dat telefoongesprek?

Raine: Niets, nee.

Paul: Hé.

Ina: En hoe reageerde meneer Kelburn?

Raine: Nou ja, hij was wel wat van streek natuurlijk, maar ik kreeg wel de indruk dat hij vooral de laatste tijd zich erg bezorgd had gemaakt over haar. Ze hield er nogal wat vreemde vriendjes op na, moet u weten.

Paul: Ja, een zekere Tony Wyman onder andere, hè?

Raine: Ja. Die heb ik ook al op de korrel. Ik heb een afspraak die ik vanmiddag... (telefoon)

Paul: Excuseer een ogenblik.

Raine: Jazeker.

Paul: (neemt op) Hallo?

stem: Met Paul Vlaanderen?

Paul: Ja, spreekt u mee.

stem: Met Mike Langdon, Vlaanderen.

Paul: O ja... Morgen, Langdon.

Mike Langdon: Ik heb verschrikkelijk nieuws, Vlaanderen!

Paul: Over Julia? We hebben het gehoord, ja. Ik heb een hoofdinspecteur van de Yard hier.

Langdon: O, dan weet je d'r dus alles van?

Paul: Ja. Een lelijke zaak, Langdon. Da's een hele schok voor je.

Langdon: Inderdaad, heel erg. Ik had me eigenlijk nooit gerealiseerd dat het arme kind er zo erg aan toe zou zijn. Maar eh... Vlaanderen, ik wou je een dienst vragen.

Paul: En die is?

Langdon: Kelburn is van plan alles op alles te zetten om de figuren die hiervoor verantwoordelijk zijn de politie in handen te spelen. Hij staat erop dat hieromtrent de nauwkeurigst mogelijke nasporingen worden gedaan. Geld mag hier in geen enkel opzicht een rol bij spelen.

Paul: Zo?

Langdon: En nou wou ie graag met jou spreken, Vlaanderen. Indien mogelijk zou ie je vanmorgen nog graag willen ontmoeten.

Paul: Zo? En eh... geldt dat ook voor mevrouw Kelburn?

Langdon: Hoe bedoel je dat?

Paul: Is het ook de wens van mevrouw Kelburn om me te spreken?

Langdon: Ja, ja natuurlijk. Tenminste, dat denk ik wel. Zij was het daar, geloof ik, wel mee eens.

Paul: Goed. Zeg maar aan meneer Kelburn dat ik om twaalf uur bij 'm ben.

Langdon: Prachtig. Bedankt voorlopig, Vlaanderen! Ik zie je dan wel.

Paul: Bonjour, Langdon. (legt de hoorn neer)

Raine: Eh... neem me niet kwalijk als ik je dit vraag, meneer Vlaanderen, maar... wie is die meneer Langdon eigenlijk?

Paul: Die is om zo te zeggen de eerste man in de zaak van Kelburn. Ja, ik ontmoette 'm in het vliegtuig van New York naar hier. Kelburn had 'm hier laten komen. Hij was blijkbaar in de veronderstelling dat Langdon z'n dochter in het rechte spoor zou kunnen brengen en inderdaad schijnt ie ook twee obscure zaakjes waarin ze betrokken was te hebben opgeknapt, destijds al in New York.

Raine: Dus hij liet 'm helemaal van New York naar hier komen, omdat hij zelf niet tegen z'n eigen dochter opgewassen bleek?

Paul: Mm.

Raine: O, dat lijkt me nogal vergezocht. Ja, die... die... die Langdon, is dat een man van een jaar of vijftig, niet groot van stuk en... bezig door z'n haar heen te groeien?

Paul: Ja, dat is 'm wel, ja.

Raine: Mm. Hij was in de buurt toen ik Kelburn en z'n vrouw ondervroeg, maar ze hebben 'm niet aan mij voorgesteld. Begrijpelijk wel, want ze waren vrij erg overstuurd.

Paul: Dat spreekt!

Raine: Nou, daar gaan we maar weer. Mevrouw Vlaanderen.

Ina: Tot ziens, inspecteur.

Paul: U hebt er geen bezwaar tegen als ik 'ns met Kelburn ga praten vanmorgen, inspecteur?

Raine: Maar niet in het minst, meneer Vlaanderen. Waarom zou ik? We leven in een vrij land, zeggen ze wel 'ns.

George Kelburn: Het gaat er helemaal niet om dat ik de politie niet vertrouw of waardeer, meneer Vlaanderen. Ik stel me alleen voor dat een zaak als deze niet ten onder mag gaan aan een gewoon routine-onderzoek zoals we dat van de politie kennen. Me dunkt, hier is een zekere verbeeldingskracht, een... een persoonlijke manier van de zaak aanpakken dringend noodzakelijk. Een wijze van werken die we bij de politie door overigens verklaarbare omstandigheden maar al te vaak missen...

Paul: Pardon, meneer Kelburn. Ik heb nu al jaren met onze politie samengewerkt en ik kan u verzekeren dat verreweg het merendeel van de mensen dat bij de Yard verbonden is uitermate scherpzinnig, intelligent en uiterst bekwaam z'n werk doet.

Kelburn: Ja, bekwaam, ja. Bekwaam. Maar zo langzaam, dat is wat mij hindert. Langzaam, meneer Vlaanderen. Mijn dochter is vermoord, meneer, mijn enig kind. Het is me 'n een vermogen waard om het zwijn te achterhalen dat hiervoor verantwoordelijk is. Noem me 'n een bedrag, en ik verzeker u...

Paul: Een zaak als deze is niet zomaar op te lossen met welk bedrag dan ook, meneer Kelburn. Het gaat hierom een probleem... (iemand komt binnen)

Kelburn: O... Linda! Ik dacht al: waar blijf je? Meneer Vlaanderen, mag ik u mijn vrouw voorstellen?

Paul: Mevrouw Kelburn. Hoe maakt u het?

Linda Kelburn: Meneer Vlaanderen...

Paul: U kent mijn vrouw ook, geloof ik?

Linda: Jazeker. Hoe gaat het met Ina?

Paul: Uitstekend, dank u. Ze heeft nog op u gewacht vanmorgen.

Linda: Gewacht? Op mij?

Paul: Ja. Wij verwachtten u vanmorgen om negen uur, zoals we hadden afgesproken.

Linda: Mm?

Paul: Maar ja, ik begrijp wel dat deze zaak...

Linda: Nee nee, nee nee, neemt u me niet kwalijk, meneer Vlaanderen, maar... ik begrijp u niet!

Kelburn: Was u in de veronderstelling dat mijn vrouw bij u thuis zou komen vanmorgen?

Paul: Inderdaad, ja.

Kelburn: Hoe kwam u daarbij?

Paul: Nou, omdat ze me heel vroeg in de morgen heeft opgebeld om die afspraak te maken.

Linda: Ik?

Kelburn: Nee...

Linda: Ik u opgebeld?

Paul: Ja.

Linda: Ja, maar wanneer dan?

Paul: Om drie uur vanmorgen ongeveer.

Linda: (zucht) Da's toch onzin.

Kelburn: O nee, nee nee, ik kan u verzekeren dat mijn vrouw u niet heeft opgebeld, meneer Vlaanderen. We hebben dezelfde slaapkamer. Als mijn vrouw u op dat uur zou hebben opgebeld, dan zou ik dat weten.

Linda: Ja, en waar zou ik u dan over hebben opgebeld?

Paul: U zei dat u vermoedde...

Linda: Vermoedde? Wat?

Paul: Dat uw stiefdochter vermoord zou worden.

Linda: (schrikt)

Kelburn: Mijn hemel!

Langdon: Meen je dat in ernst, Vlaanderen?

Kelburn: Maar... maar dat is belachelijk!

Linda: Ja ja ja ja, maar wacht 'ns even... Dat is al de tweede maal dat ik ervan verdacht wordt op een geheimzinnige manier te hebben opgebeld. Ik heb uw vrouw een paar weken geleden ontmoet en toen vertelde ze me ook al dat ik 'r opgebeld zou hebben. Ik zou toen gevraagd hebben om een onderhoud met u. Ik begreep er toen ook al niets van.

Paul: Het was dus ook toen niet uw bedoeling om mij te spreken?

Linda: Welnee!... En ik heb toen ook helemaal niet gebeld!

Paul: Nou, dat is dus iemand anders geweest. Eh... mevrouw Kelburn, uw man heeft mij gevraagd deze zaak in onderzoek te nemen en om te beginnen zou ik u dan willen vragen of u mij zou kunnen helpen.

Linda: Ja natuurlijk. Ik... 'k vraag me alleen af hoe.

Paul: Nou dan, allereerst: kunt u mij zeggen waar Julia haar kleren kocht?

Linda: Het spijt me, maar ik geloof niet dat ik u dat kan zeggen. Ze maakte zich nooit erg druk over haar garderobe.

Paul: Maar... zoudt u d'r wel achter kunnen komen?

Linda: Och... ja... dat nou misschien wel.

Paul: Ik interesseer me bepaaldelijk voor de mantel die zij droeg, de regenmantel waarin men haar vond.

Linda: Och...

Paul: D'r was een label achter in de kraag en daar stond wel een naam op: Margo.

Linda: Margo?

Paul: Ja. Zegt die naam u iets?

Linda: Nee... Echt niet. Maar ik kan 't wel informeren, als ik u daarmee kan helpen.

Paul: Daar zoudt u me zeer mee verplichten, mevrouw Kelburn.

Kelburn: Meneer Vlaanderen, natuurlijk zal er wel iets zijn waar wij vandaag of morgen u mee behulpzaam kunnen zijn. Waarschijnlijk zal dat dan wel belangrijker zijn dan een inlichting over een mantel.

Mike Langdon: Meneer Vlaanderen weet heus wel wat ie doet, George.

Paul: U hebt mijn telefoonnummer toch als u mij bereiken wilt, mevrouw Kelburn?

Linda: Ja natuurlijk... Of nee... nee, ik geloof van niet, nee.

Paul: Ah... Enfin, u vindt me dan wel in het boek.

Linda: Mm.

Paul: U wilt me dan nu wel excuseren, meneer Kelburn? Ik heb een afspraak in de stad.

Langdon: Heb je de wagen bij je?

Paul: Nee, ik neem wel even een taxi.

Langdon: Ik breng je wel even. Ik moet in West End zijn.

Paul: Dan graag, Langdon. Tot ziens, mevrouw Kelburn.

Linda: Meneer Vlaanderen.

Paul: Ik hoop weer gauw iets van u te horen.

(in een restaurant)

ober: U nog een kopje koffie, meneer?

Paul: Nee, dank u.

ober: Zoals u wilt, meneer.

Ina: Nou, dat was me 't ochtendje wel voor je, Paul. Wat vond jij van Linda Kelburn?

Paul: Ach, ik vond 'r nogal vermakelijk bij tijden. Ja in mijn ogen dan, hoor.

Ina: Paul, geloof jij nou eigenlijk dat de mensen die mij ontvoerden verantwoordelijk zijn voor deze moord?

Paul: Ja, dat geloof ik zeker! En ik geloof ook wel dat ik de reden weet waarom ze je ontvoerden.

Ina: Werkelijk?

Paul: Ja. Terwijl ik in Amerika was, verscheen er in één van de Engelse bladen een verslag waarin stond dat... Waar heb ik het? Ja, ik heb het hier. Lees zelf maar.

Ina: (neemt het door) O maar zeg, dat... dat gaat helemaal over die man waar inspecteur Raine het over had, de heler.

Paul: Ja.

Ina: O, maar wacht, nou staat hier dat Scotland Yard jou gevraagd heeft te helpen van het vaststellen van de identiteit van die man. Nou, keurig en voorzichtig uitgedrukt, moet ik zeggen. O, eh... en hier, dat je je tournee door Amerika daarom bekort hebt. Is dat zo, Paul?

Paul: Nee, dat is een krantenverzinseltje. Sir Graham heeft nooit over die heler met mij gesproken.

Ina: O, maar nou denk jij dat iemand dit gelezen heeft, en...

Paul: Ik denk dat de heler dit verhaal zelf gelezen heeft en het ook geloofde. Herinner je maar wat die kerel tegen je zei, Ina: "We hebben dit alleen maar gedaan als een waarschuwing", zei ie, "om te bewijzen dat zoiets heel goed mogelijk is."

Ina: Ja!

Paul: Dus, van nu af aan heb je wel degelijk goed op je tellen te passen, hoor, kindje.

Ina: Mm.

Paul: Je laat alleen Charlie naar de voordeur gaan als er gebeld wordt. En als je enigszins kunt, ga dan niet alleen op stap.

Ina: Nee.

Paul: En laat vooral een boodschap achter waar je heen bent. Reageer nooit op welk telefoontje ook, zonder de zaak degelijk te onderzoeken. Enfin, je weet het: het gewone routinewerk.

Ina: Mm. De routine.

(in de auto)

Paul: Sapristi, wat is die weg slecht hier.

Ina: Wind je niet op, liefje. Ik rij graag, dat weet je toch.

Paul: Ah, de hemel zij dank, ja.

Ina: Dit is het slechtste stuk, zie je?

Paul: Ja., Zo... Nou, geef 'm nou z'n portie maar. (Inga geeft gas) Ja, 't is best hoor, Ina. Je hoed staat recht.

Ina: M'n hoed?

Paul: Ja. Daar zat je toch zo voor in de spiegel te kijken?

Ina: Nee, om je de waarheid te zeggen, ik... ik keek naar die wagen die steeds achter ons aan zit.

Paul: Achter ons aan?

Ina: Ja.

Paul: Je bedoelt met die jongeman, met die donkere bril op?

Ina: Ja. Hij stond voor de deur toen ik wegging en is me gevolgd toen ik naar dat restaurant reed.

Paul: Zo?... Sapristi! Herken jij die knaap niet, Ina?

Ina: Nee, met die brillen op zijn ze allemaal hetzelfde.

Paul: Jawel, maar... Ina!

Ina: Mm?

Paul: In die zijstraat daar. Ga die zijstraat links daar in.

Ina: Goed... (slaat in) Ja, wat moet dat, Paul?

Paul: Ja! Zie je? Hij komt ons achterop.

Ina: Ja.

Paul: Ga achter die vrachtwagen staan, bij het stoplicht. Zo dicht mogelijk aan de trottoirband.

Ina: Goed, je hebt het maar voor het zeggen... (vertraagt) Wat ga je doen?

Paul: Ik ga d'r uit. Rij jij door naar huis.

Ina: Eh...

Paul: Binnen een uur ben ik weer bij je.

Ina: Ja, goed, maar wat ga je nou... (Paul stapt uit)

Paul: Voorzichtig maar en tot straks, liefje. (slaat het portier dicht, loopt naar de achtervolgende auto en opent het portier))

stem: Hé, wat mot dat betekenen? Dit is geen taxi, vader.

Paul: (stapt in en sluit het portier) Rij op! (getoeter van de achter hen wachtende auto's) 'k Vertel het je straks wel.

stem: Maak het een beetje! Wie ben jij eigenlijk?

Paul: Rij op!! De mensen worden ongeduldig, jongeman.

stem: De mensen kunnen me gestolen worden.

Paul: Rij op, zeg ik! (de auto vertrekt) En die wagen daar hoe je niet meer te volgen, daar kan ik alles van vertellen wat je weten wil.

stem: Waar hebt u het eigenlijk over?

Paul: Jij weet drommels goed waar ik het over heb. Je hebt achter die wagen aan gezeten. Dan zou ik je willen voorstellen hier Regents Park in te rijden. Ik wou daar even een babbeltje met je hebben.

stem: Ik... Zoals u wilt. Goed, meneer Vlaanderen.

(auto komt aangereden en stopt)

Paul: Zo! Ik zou de motor maar afzetten, meneer Wyman.

Tony Wyman: Hebt u me dan herkend?

Paul: Natuurlijk. Nou, vertel maar eens op: waarom zit je steeds achter ons aan?

Wyman: Ik... De zaak zit zo, meneer Vlaanderen: ik heb wel 'ns wat over u gelezen in kranten en zo, en ik dacht eh... Ik zit zwaar in de boot, meneer Vlaanderen en... en nou dacht ik zo: u zou mij misschien wel een hint kunnen geven. Ja, huh, ik heb zo'n beetje bij uw huis rondgehangen om te proberen u te pakken te krijgen, maar ik... ik had om zo te zeggen 't lef niet om...

Paul: Nou? Zeg maar, wat zit je zo dwars, Wyman?

Wyman: De politie, meneer Vlaanderen. Die hebben ineens de pik op me. Die... die hoofdinspecteur, die Raine, die zit me achter m'n vossen! Die verdenkt me niet meer of minder dan van een moord!

Paul: Julia Kelburn, bedoel je.

Wyman: Precies. En ik zweer je dat ik er geen notie van had dat ze dood was. Die Raine is zowat een uur met me bezig geweest, maar alles wat ik 'm vertellen kon, was dat ik om één uur van de club ben weggereden en toen direct door naar huis gegaan ben.

Paul: Zo. In hoeverre was je bevriend met die Julia Kelburn?

Wyman: Huh, 't hangt ervan af wat je onder bevriend verstaat.

Paul: Hoe heb je haar voor het eerst ontmoet?

Wyman: (lachje) Ze kwam met een clubje mee. Eh... ja, wat daar elke avond rondhangt. Ze zag d'r uit als een vaatdoek, met 'r haar als een ragebol. Ja. m'n eerste indruk was dat ze een nozemmeissie was. We kwamen in gesprek, ze scheen een gein op me te gooien. De volgende avond kwam ze weer en... en toen... Ze zag d'r uit...nou eh... geregeld een filmster.

Paul: Wist je dat d'r vader een rijk man is?

Wyman: In het begin niet. Ze liet er tenminste niks van blijken. Maar later... begon ze met geld te smijten en toen begreep ik wel dat er op de een of andere manier poen achter most zitten. Huh, ze was niet kwaad, hoor. Op... op de een of andere manier vond ik 'r wel aardig. Maar... zo langzamerhand liet ze me niet meer

los: in de club rondhangen, afspraakjes in een restaurant, me... me opwachten aan de tv-studio's, affijn, u kent dat wel.

Paul: Nee, dat ken ik niet. Vertel maar 'ns verder.

Wyman: Nou ja, het... het... het was zo'n kind dat eigenlijk met zichzelf geen raad wist, hè? Een beetje verknipt misschien, weet ik veel. Gaf handen vol geld uit aan psychiaters.

Paul: Zo? Wie heeft je dat verteld?

Wyman: Zijzelf. Eh... ze kwam nogal veel bij een pil in Wimpole Street. Eh... Benkaray, geloof ik, heette die. Ja! Ja, Benkaray.

Paul: Heb je dat ook aan inspecteur Raine verteld?

Wyman: Welnee! Ik heb 'm niet meer verteld dan nodig was.

Paul: Zo...

Wyman: Ik ken die gladakkers. Toen ik een kind was, toen heb ik... (er komt een auto snel op hen af) Hé! Wat mot die wagen!?

Paul: Wat is dat?

Wyman: Die komt verdomme recht op ons af!

Paul: Ja! D'r uit Wyman, d'r uit, zeg ik je!!

Wyman: Ik krijg 'm... ik krijg 'm niet open! (de auto crasht op Wymans wagen - Wyman schreeuwt)

(het politiekantoor - Paul komt binnen)

dokter: Zo, bent u daar, meneer Vlaanderen?

Paul: Hoe is het met Wyman, dokter?

dokter: O, dat loopt wel los. Een lelijke wond boven zijn rechter oog en... Nou ja, hij is de schrik nog niet te boven, maar ik heb 'm een slaappoedertje gegeven. Mooie botsing zeker, hè?

Paul: En wat! Precies uitgekiend.

dokter: Maar goed dat u uw positieven zo bij mekaar had.

Paul: 't Was een dubbeltje op z'n kant.

Raine: (komt binnen) Zo meneer Vlaanderen. Alles goed?

Paul: Best. Een beetje geluk, hè. Dat moet er toch altijd wel bij komen. (lachje)

dokter: Zeg dat wel, ja. Nou, meneer Vlaanderen, dan ga ik maar weer.

Paul: Bedankt, dokter. O ja, eh... kan Wyman weer gauw naar huis?

dokter: Over een uurtje, denk ik. (verlaat de kamer)

Raine: Mooi, dan praat ik later nog wel even met 'm.

Paul: Hoe staat het met die andere vent, die chauffeur?

Raine: Een paar blauwe plekken en een kapotte kaak.

Paul: Hoe heet ie?

Raine: Ja, hoe eh... Ted Angus.

Paul: Wat?

Raine: Een Schot, naar z'n spraak te horen.

Paul: Ted Angus?

Raine: Ja. Kent u 'm?

Paul: Nee, nee, ik geloof het toch niet.

Raine: Ik heb Glasgow opgebeld. Ze kennen 'm daar wel, maar ze hebben toch nooit vat op 'm kunnen krijgen. Ik denk wel niet dat we 'm langer dan een paar uur vast kunnen houden.

Paul: Wat voert ie uit voor de kost?

Raine: Ja, van alles, bonisseur op kermissen, koopman als het in z'n kraam te pas komt, acrobaat des doods... Ja, volgens Glasgow schijnt ie de hand gehad te hebben in een paar ruitentickerszaakjes bij juweliers, maar hij heeft zich altijd weten te drukken. Ik denk eigenlijk niet dat ie achter u aan zat. Ik geloof eerder dat ie die Wyman te pakken probeerde te krijgen. Die wagen was van Wyman, niet?

Paul: Ja, daar kunt u wel gelijk in hebben, ja... Ik wou even m'n vrouw bellen. Kan ik daarna met die Angus even een babbeltje hebben?

Raine: Natuurlijk. U kunt 'r hier wel even bellen.

Paul: Ah.

Ted Angus: Maar meneer, geloof me nou toch! Het was een ongeluk. De stuurinrichting was naar de knoppen. Zag u dan niet hoe ik aan het stuur zat te rukken?

Paul: Het spijt me, Angus, maar ik geloof d'r geen woord van.

Angus: Maar meneer, wat voor reden kan ik nou hebben om een wildvreemde overhoop te gaan rijden?

Paul: Reden genoeg, Angus, als de beloning groot genoeg is.

Angus: Hé, weet wel wat je zegt, meneer! Gelukkig voor u dat er geen getuigen bij bennen. Ja, wie denk jij eigenlijk wel dat je bent? Komt hier binnen om een onschuldig mens te beledigen en te beschuldigen.

Paul: Ik ben Paul Vlaanderen en het heeft geen haar gescheeld of ik was hier op het ogenblik inderdaad niet geweest.

Angus: Vlaanderen? O, die boekieschrijver. Nou dan? Waarom zou ik u dwars willen zitten?

Paul: Dat wou ik nou zo graag van jou weten, Angus. Wie heeft je de opdracht gegeven om mij uit de weg te ruimen?

Angus: Niemand, meneer.

Paul: Zo...

Angus: Niemand.

Paul: ...niemand. Dan was het toch zeker wel de bedoeling om Tony Wyman dood te rijden, niet?

Angus: Tony Wyman? Van de TV? Man, schei nou toch uit, 'k ben helemaal weg van die vrijer,

Paul: Vertel op! Ze hebben jou betaald om Wyman de das om te doen. Is dat waar of niet?

Angus: Ja, dat is misschien stuff voor je boekies, meneer, maar eerlijke mensen als ik zijn voor dat soort karweitjes niet te vinden. Nee, u bent er helemaal naast.

Paul: Zo? Nou, je hebt het er nou wel over dat je zo eerlijk bent, maar ik zou wel graag willen dat je dat dan 'ns probeerde te bewijzen. Wat voer je uit voor de kost?

Angus: Ik eh... ik ben chauffeur van m'n vak.

Paul: Wie is je baas?

Angus: Ja, 'k ben zonder werk op het ogenblik.

Paul: Wat deed je dan in die wagen?

Angus: Ik reed 'm voor een vriend van me, garazjehouwer.

Paul: Welke garage?

Angus: De Twee Provincies, in Millhill.

Paul: Huh. Heb je dat ook aan de politie verteld?

Angus: Ja. Ja, dat hebben ze direct nagegaan. Alles hebben ze trouwens nagegaan. (schamper lachje) Je verprutst je tijd meneer. Het was een ongeluk, wat ik je zeg.

Paul: Ik zal je nog één ding zeggen, Angus, en dat kan je als een ernstige waarschuwing beschouwen: ongeluk of niet, maar de mensen waar jij voor werkt staan voor niets!

Angus: Ik zei je toch al dat ik voor niemand werk.

Paul: Als jij je werk voor die lui gedaan hebt, dan trappen ze je weg. Reken daar maar op. En ook dat zullen ze zeker niet half doen. Knoop dat vooral goed in je oren.

Angus: (schamper lachje) 'k Kan heus wel op mezelf passen, meneer Vlaanderen.

Paul: Dat hoop ik van harte voor je.

Raine: (komt binnen) Klaar?

Paul: Ja..., ik ben wel zover.

Angus: Wa-wanneer laten jullie me d'r hier uit?

Raine: De brigadier komt direct terug om je nog het een en ander te vragen, en dan kun je je gang gaan.

Angus: Ah. 't Zal tijd worden... Mij te behandelen als een boef!

Raine: Kom mee, Vlaanderen.

Angus: Ja, eh... meneer Vlaanderen...

Paul: Ja?

Angus: Weet u ook hoe het met die jongeman is, die eh... Kom, eh... hoe... hoe heet ie nou ook weer?

Paul: Wyman, Angus. Ik dacht dat je zo'n bewonderaar van 'm was? Hij is er lelijk aan toe! Heel lelijk. Je hebt je werk goed gedaan. Vertel dat maar aan je opdrachtgever. (ze verlaten de kamer)

Raine: Wat denkt u van 'm?

Paul: Die is zo scheef als de toren van Pisa. Jammer dat je 'm niet kan vasthouden, Raine.

Raine: Ja..., daar is nou eenmaal niks aan te doen. Hij zweert erbij dat de besturing kapot was.

Paul: Mm.

Raine: Ja, 't is nog mogelijk ook. De boel zat zo krom als een hoepel...

(Ina speelt piano)

Paul: Saprستي, Ina, kind, wat ben je somber vanavond.

Ina: (sluit de klep van de piano) Dat weet ik, ja, maar ik kan dat auto-ongeluk maar niet van me afzetten. 'k Moet er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren.

Paul: Ach, d'r is toch niets gebeurd, kindje.

Ina: Ik begrijp niet dat de politie die vent niet heeft vastgehouden. Iedere dag lees je in de kranten dat er mensen om de een of andere minder ernstige reden worden ingesloten.

Paul: De politie laat niet alles los, Ina. (er wordt geklopt en de deur wordt geopend) Ja, Charlie?

Charlie: Ik heb het, meneer!

Ina: Wat?

Charlie: Meneer moest een telefoonnummer hebben.

Paul: O ja, geef maar.

Charlie: Kijk 'ns, hier staat het, meneer: Dr. Benkaray, Wimpole Street 34-A.

Paul: Wimpole Steet 34-A. Ja, dat is het. Dank je wel, Charlie.

Charlie: Nog iets, meneer?

Paul: Nee. Laat het boek maar hier, hè.

Charlie: Okiedokie! (verlaat de kamer)

Ina: Wat is dat?

Paul: Nou, die eh... (draait een telefoonnummer) die Tony Wyman vertelde me dat Julia Kelburn een tijdje geleden een psychiater geconsulteerd heeft, een zekere Dr. Benkaray. (kucht) Ik denk dat het geen kwaad kan als ik 'ns met die man ga praten.

Ina: Waarom?

Paul: Nou, ik wou wel 'ns graag weten waarover zij hem geconsulteerd heeft...

stem (van Ted Angus): Wel... 92-91.

Paul: Met het huis van Dr. Benkaray?

stem: Daar spreekt u mee.

Paul: Kan ik de dokter even spreken?

stem: Met wie kan ik zeggen?

Paul: Vlaanderen.

stem: O. Blijft u effe aan 't toestel?

Ina: Wat is er, Paul? Je kijkt alsof...

Paul: Ik zou er een eed op durven doen! Die man aan de telefoon: Ted Angus.

Ina: Hoe kan dat nou? Ik bedoel...

stem 2: Met wie spreek ik?

Paul: Spreek ik met Dr. Benkaray?

stem 2: U spreekt met de secretaris van Dr. Benkaray, de dokter is de stad uit.

Paul: Oh, met Vlaanderen. Ik wou graag even een afspraak maken.

secretaris: Ja, kunt u tegen 't eind van de maand nog wel even opbellen...

Paul: Jamaar, ik wou...

secretaris: ...na de vijftwintigste, dan zal ik een afspraak voor u kunnen noteren.

Paul: Ja, maar dat kon misschien te laat...

secretaris: Goeiedag, meneer. (verbreekt de verbinding)

Paul: Asjemenou... (legt de hoorn neer)

Ina: Wat zei ie?

Paul: Hij gooide de hoorn op de haak. (lachje) Sapristi... Nou, als hij de secretaris is, dan vraag ik me af hoe die dokter d'r wel uit zal zien. (er wordt geklopt)

Ina: Ja? (deur wordt geopend) Wat is er, Charlie?

Charlie: Een zekere mevrouw Kelburn, voor meneer.

Paul: Ja. Laat mevrouw binnen.

Charlie: Okiedo... (verlaat de kamer)

Ina: Mm. Verwacht je Lina Kelburn?

Paul: Nee, maar eh... ik vroeg haar me op te bellen als ze verder nog nieuws zou hebben.

Ina: Wat voor nieuws zou ze kunnen hebben?

Paul: Ik heb haar gevraagd te informeren waar Julia haar kleren vandaan had.

Ina: Mm.

Paul: Ik dacht misschien... (er wordt geklopt en de deur gaat open)

Charlie: Mevrouw Kelburn, meneer.

Ina: Ach, dag Linda.

Linda Kelburn: (komt binnen) Dag Ina. Hoe gaat het?

Ina: Heel goed, dank je.

Paul: Gaat u zitten, mevrouw... Wat mag ik u aanbieden?

Linda: Nee, nee, ik zal niets gebruiken, dank u. Ik ben nogal gehaast. Ik heb nog een paar afspraken in de stad. Een dineetje bij kennissen en zo. Maar eh... zoals ik u beloofd had, meneer Vlaanderen, heb ik een paar informaties gedaan inzake Julia's garderobe. Om te beginnen heb ik haar kleren nagekeken, maar nergens vond ik iets dat ook maar enigszins leek op de naam Margo.

Paul: Juist.

Linda: Maar ik ben er wel achter gekomen dat bijna al haar kleren - ik bedoel dan haar behoorlijke kleren...

Paul: Mm?

Linda: ...afkomstig waren van Daphne Drake, in Bond Street.

Ina: Ach, ik ken die zaak wel. Eerste klas.

Linda: Dat schijnt zo, ja. Ikzelf koop daar niet.

Paul: Had Julia een uitgebreide garderobe?

Linda: Dat wel, ja, maar... Julia was nogal een wispelturig persoontje. Ze kon maanden lang in spijkerbroeken en truien rondlopen, om dan ineens te verschijnen als een filmdiva, waarvoor ze dan de gekste inkopen deed. Ja, je kon ook wat dat betreft nooit staat op haar maken.

Paul: Ook wat dat betreft, zei u?

Linda: Ja. Haar keuze van vrienden en vriendinnen bijvoorbeeld, tot in het belachelijke soms. Ja, dat kwam natuurlijk ook wel omdat George haar hoegenaamd niet aankon. En je mocht er ook nooit iets van zeggen. Ja, misschien wel begrijpelijk, maar eh... het irriteerde me natuurlijk toch wel bij tijden.

Paul: Hebt u wel 'ns geprobeerd haar in het goeie spoor te leiden, mevrouw Kelburn?

Linda: Ach nee, dat was toch niet mijn zaak.

Ina: Maar jullie waren toch goeie vriendinnen, niet?

Linda: O ja, eh... voor zover dat mogelijk was. Maar de grote moeilijkheden begonnen toch toen George het 'ns op z'n heupen kreeg vanwege die Tony Wyman en haar de wet wilde gaan voorschrijven. Dat was iets wat ze hoegenaamd niet verdroeg. Je had maar tegen d'r te zeggen dat ze dit of dat niet kon krijgen en al kwam de onderste steen boven, ze moest het dan hebben.

Paul: Ja, ik ken dat, ja.

Ina: Hoe is 't nu met je man, Linda?

Linda: Ach... hij is nog erg van streek, natuurlijk. 't Is een enorme schok voor 'm geweest.

Ina: Mm.

Linda: De dokter heeft 'm een injectie moeten geven van het een of ander. Hij sliep toen ik wegging... Nieuws hebt u verder zeker nog niet, meneer Vlaanderen? De politie heeft er geen idee van wie het gedaan kan hebben?

Paul: Nee, ik heb verder nog niets gehoord, mevrouw Kelburn.

Linda: Mm. Ja... Ja, dan ga ik nu maar.

Paul: Ik ben u erg dankbaar dat u even bent komen aankloppen, mevrouw Kelburn, en mocht er iets zijn dat u belangrijk voorkomt, laat het me dan even weten, wilt u?

Linda: Ja natuurlijk doe ik dat, meneer Vlaanderen.

Ina: 'k Laat je even uit, Linda.

Linda: Graag, ja.

Paul: Nou, ik hoop maar dat ze 't gezellig zal hebben op dat dineetje.

Ina: Mm, jij mag haar, geloof ik, niet, is 't wel, Paul?

Paul: Nee, maar ik ben toch wel blij dat ze even kwam oplopen. Ik vraag me af of de modezaak van die Daphne Drake de moeite waard is om 'ns te gaan bekijken.

Ina: Nou ja, één ding kan ik jou wel zeggen: die mantel die we in de wagen gevonden hebben was zeker niet van Drake.

Paul: Hoe weet je dat?

Ina: Dat soort goed verkopen ze daar niet. Ze hebben daar alleen maar veel duurdere dingen. Chique, maar duur. Weet je, Paul? Ik kon daar morgen misschien wel 'ns even binnenlopen en 'ns gaan rondneuzen?

Paul: (lacht) Ja, ik herinner me...

Ina: Wat?

Paul: Nou, ik eh... ik ken dat rondneuzen van jou, (lacht).

Ina: Mm.

Paul: Maar het is inderdaad geen slecht idee.

Ina: Dank je, liefje.

Paul: Ja, maar eh... Ina...

Ina: Ja, Paul?

Paul: Eén jurkje, hoor! Denk erom: één.

Ina: Ja, Paul. (lacht)

(in de winkel Daphne Drake in Bond Street)

verkoopster: O, maar dit stond u schattig, mevrouw! En die kleur, werkelijk als geschapen bij uw teint.

Ina: Mm.

verkoopster: Misschien wilt u 't nog 'ns even aantrekken?

Ina: Ach nee nee, dat hoeft echt niet meer. U hebt gelijk, het is een dotje. (lachje) 'k Zal dit maar nemen.

verkoopster: Graag, mevrouw. Zal ik het laten bezorgen?

Ina: Ja, hier heeft u m'n adres.

verkoopster: O, het kan misschien een paar dagen duren, vanwege de veranderingetjes, maar u heeft het zo gauw mogelijk thuis.

Ina: Mooi.

verkoopster: Is er nog iets wat ik u mag laten zien, mevrouw Vlaanderen?

Ina: Eh... nee, ik eh... ik geloof het niet, nee. Eh... o ja! Wat ik nog vragen wou: een vriendin van mij heeft een jas gekocht, een regenmantel. 'k Vond 'm direct erg mooi, maar ze wou me voor geen geld zeggen waar ze die vandaan had. Alleen eh... toen heb ik stiekem even gekeken: achter binnen in de kraag op de label stond de naam Margo.

verkoopster: Margo?

Ina: Ja. Kan dat misschien het merk zijn van de fabrikant, of eh... van de importeur of zo?

verkoopster: Dat zou ik u echt niet kunnen zeggen, mevrouw. Het spijt me. Margo...?

Ina: Ja ja, Margo.

verkoopster: Nee. Nee, ik heb die naam ook nog nooit gehoord. Maar eh... we kunnen u wel in de goede klasse iets op dat gebied laten zien. We hebben toevallig een paar modellen aan gekregen die... Ja, wat is er, Jane?

Jane: Mag ik even, juffrouw Elsie? De coupeuse zegt dat de mantel van Dr. Benkaray klaar is. Moet die naar haar adres hier, of...

Elsie: Nee, Jane, die moet opgestuurd worden naar haar adres in Westerton.

Jane: Goed, juffrouw. (gaat weg)

Elsie: Als u nog even tijd heeft, mevrouw Vlaanderen, dan laat ik u die mantels even zien. O, het verplicht u tot niets. 't Is werkelijk de moeite waard. Deze kant uit.

(in een bar)

Paul: Zo, Ina? Ik dacht al: waar blijf je? Heb je de hele zaak leeggekocht? (lacht)

Ina: Nee, jochie, dat heb ik niet.

Paul: En? Vertel 'ns.

Ina: Nou, meneer Vlaanderen, ik heb toch wel nieuws voor jou.

Paul: Over Margo?

Ina: Nee, ze hebben nooit van die naam gehoord. Dat zeiden ze tenminste. Maar ik zal je vertellen waar ze wel van gehoord hebben.

Paul: Nou?

Ina: Dr. Benkaray!

Paul: Dr. Benkaray?

Ina: Zij is een klant van ze.

Paul: Zij? Meen je dat nou, Ina?

Ina: 'k Ben doodernstig, m'n jongen.

Paul: Asjemenou... Ik was ervan overtuigd dat Benkaray een man was.

Ina: Mm.

Paul: Het is helemaal niet bij me opgekomen dat... (lacht) Sapristi, ik moet uit gaan kijken, liefje. Ik begin af te takelen. Nou, ga door, vertel wat je gehoord hebt.

Ina: Nou, Dr. Benkaray heeft daar blijkbaar een mantel gekocht en of de duvel ermee speelde, ik hoorde net één van de meisjes vragen waar die naartoe gestuurd moest worden. Ze schijnt ergens buiten de stad te wonen.

Paul: Weet je ook waar?

Ina: Westerton, kan dat?

Paul: Westerton?

Ina: Ja. Waar ligt dat ergens? De naam komt me wel bekend voor.

Paul: Ach, maar... dat ligt in Kent! Ik denk een 50 kilometer hier vandaan. 't Is een mooi plaatsje. D'r is daar een soort herberg, zo'n eh... zo'n landelijk cafeetje. "Het Rooje Hert" heet dat, geloof ik. Ach, maar ik ken die baas daar toch. Hoe heet die vent nou ook weer? Eh... eh... eh... Harcourt.

Ina: Ach ja, natuurlijk! Een jaar of wat geleden zijn we d'r 'ns een weekendje geweest.

Paul: Ach, natuurlijk, kindje.

Ina: Die... die Harcourt is zo'n verschrompeld oud kereltje, met een kaal koppie. Hij vroeg je toen nog om je handtekening in één van je boeken voor 'm te schrijven en toen liep z'n vulpen erop leeg.

Paul: (lacht) Precies, die is het.

Ina: Maar... toch een beetje gekke plaats voor een psychiater om te wonen, vind je niet?

Paul: Nou ja, dat zal zo'n buitenoptrekje van d'r zijn. Ze woont in Wimpole Street. Daar heb ik haar opgebeld, dat weet je.

Ina: Ach ja, natuurlijk.

Paul: Luister nou 'ns, Ina. Die Dr. Benkaray interesseert me om ik weet nog niet welke reden.

Ina: Mm?

Paul: Als we nou 'ns nagaan: primo, Julia Kelburn heeft haar geconsulteerd...

Ina: Ja.

Paul: ...en secundo: ik geloof nog steeds dat die ouwe knaap, die Angus, daar aan de telefoon kwam.

Ina: Dat betekent, veronderstel ik, dat we weer 'ns een weekendje in Westerton gaan doorbrengen.

Paul: Hoe raad je 't zo?

Fred Harcourt: Zo, meneer Vlaanderen, ik zal u weer 'ns een pint inschenken met een mooie manchet, hè?

Paul: Ja.

Harcourt: Ja ja ja, ik weet het nog, hoor. (lacht)

Paul: Graag, Harcourt. Zeg, je brouwt nog altijd je eigen bier zie ik, hè?

Harcourt: Ja ja, da's een troefkaart voor me, ja! Van mijlen ver weg komen ze hier naartoe om te proeven wat bier nou eigenlijk wel is, ja!

Paul: (lacht) Ja, tot in Londen toe, zei je me wel 'ns.

Harcourt: Ja, zeker, zeker, en verder ook nog wel, hoor.

Paul: Van Londen gesproken: ken je een zekere Dr. Benkaray hier in de buurt?

Harcourt: U bedoelt die doktores die dat stukkie land van Miller gekocht heeft, in Fine Lane?

Paul: Ja, dat zal dezelfde wel zijn, ja.

Ina: Ze heeft toch geen praktijk daar, wel?

Harcourt: Nee, mevrouw Vlaanderen, tenminste niet voor de mensen hier uit 't dorp, hoor. Ze is eh... ja, hoe heet dat nou eigenlijk ook alweer, van de speciale... eh...

Ina: Eh... specialiste?

Harcourt: Eh... precies, ja. Mensen met de zenuwen, geloof ik, die behandelt ze, ja. Maar ze hebt daar een mooie woning, zeggen ze, hoor. Nou, twee landhuisies hebt ze d'r één van gemaakt, ja.

Ina: Mm.

Harcourt: Eén van m'n klantjes is werkster bij d'r. O, die raakt er maar niet over uitgepraat, hè?

Paul: Heb je de dokter wel 'ns geproken?

Harcourt: Nee, dat niet, nee. Maar ik zie d'r wel 'ns hier rondlopen, hoor. Een markant vrouwspersoon zo te zeggen, hè.

Paul: Mm.

Harcourt: Ja.

Paul: Heeft ze veel vrienden hier? In het dorp, bedoel ik.

Harcourt: O nee, nee, hoewel eh... die juffrouw Fletcher, die werkster dan, die is om zo te zeggen de enige die d'r kent. Hoewel eh... nou werkt ze d'r weer niet, hè. Nee, nee, al een jaar is ze niet meer bij d'r geweest. Maar je mot geen kwaad woord van de dokter zeggen, hoor. Ze zegt dat het op en top een dame is.

Ina: Waar is dat ergens, Fine Lane?

Harcourt: Nou, een kilometer of zes hier vandaan. Ja, het huis staat helegaar alleen, midden in zowat een vierkante kilometer opgaand hout zo, hè.

Ina: Da's nogal eenzaam, hè?

Harcourt: Nou, dat zeker, mevrouw Vlaanderen, zeker hoor, maar het is er mooi, hoor, heel mooi. Mooi bos en een beekje aan 't eind van de laan, en eh...

stem: Meneer Harcourt?

Harcourt: Ja, ik kom, missie. Ogenblikje, meneer Vlaanderen...

Paul: Ga je gang.

Harcourt: Eh... wil u de wagen misschien wegzetten, meneer? 'k Heb nog een box vrij.

Paul: Nee, merci, misschien gaan we na het eten nog even een toertje maken.

Harcourt: Ja, zo u wil hoor. U bennen hier thuis, hè? (verwijdert zich)

Ina: Wil je die eh... juffrouw Fletcher gaan opzoeken?

Paul: Later misschien, eh... Nee eh... da's ook misschien niet verstandig. We kunnen niet te veel aandacht trekken.

Ina: Mm.

Paul: (kucht) Nou, wat vind jij van dat bier, vrouwtje?

Ina: Dat bier? Mm! Nog zo'n half pintje en dan ga ik de aandacht trekken.

Paul: (lacht)

Ina: 'k Voel nou al een pracht van een samba in m'n benen.

(in de auto)

Ina: Geen wonder dat ze hier zulk goed bier brouwen: ik zie niets dan velden met hop.

Paul: Ja... Wat staat daar op dat bord, Ina? Kun je dat lezen?

Ina: Waar? O, wacht, laat 'ns kijken... Fine Lane.

Paul: Ja, dat dacht ik al. Nou, dan zetten we 'm hier in het gras. Dan gaan we een eindje wandelen.

Ina: 't Begint anders flink donker te worden.

Paul: Nou ja, dat hindert toch niet. Ik neem de zaklantaren mee.

Ina: Mm. (mindert vaart en stopt)

Paul: (opent het portier) Zo. Ja! Even de stramme leden strekken. (stapt uit)

Ina: (lachje - het portier wordt gesloten en ze doen een paar stappen) Wat wil je gaan zien? Dat huis?

Paul: Ja.

Ina: Als je maar niet denkt dat ik door dat gras ga baggeren met deze schoentjes aan! (ze gaan verder)

Paul: Ja... nou die eh... die Fred Harcourt had wel gelijk: tjonge... 't is hier behoorlijk eenzaam, zeg?

Ina: Mm. (ze gaan verder)

Ina: Wil je nou nog verder gaan, Paul?

Paul: Ja. Zal ik alleen gaan?

Ina: Nee, zeg, asjeblieft!

Paul: Nou, we gaan daar, tot die hoge beukeboom daar. Zie je?

Ina: Mm.

Paul: En dan gaan we weer terug.

Ina: Wat gek dat we dat huis nou nog steeds niet ontdekt hebben.

Paul: Tja... Wacht 'ns! Daar!

Ina: Mm?

Paul: Daar zie ik een licht tussen de bomen.

Ina: Mm?

Paul: Zie je wel?

Ina: Maar dat is nog een heel eind weg! (gekreun)

Paul: Ja, en eh... het komt me ook voor dat...

Ina: Wat... wat was dat!?

Paul: Hé... 't Is net of ik iemand hoor roepen. Een man, geloof ik.

Ina: Kwam het niet van daar, Paul?

Paul: Stil 'ns even... Even niets zeggen, Ina... Hoor je wel?

Ina: Het is een man, een... een man die misschien een ongeluk... Daar, uit dat bosje komt het, Paul.

Paul: Ja. Kom, geef me je hand, Ina.

Ina: Heb je de zaklantaren?

Paul: Ja... (ze lopen erheen) Ja, hij moet... hier ergens zijn.... Ha! Ja!

Ina: O, Paul!

Paul: Saprستي!

Ina: Wat? Weet jij wie het is?

Paul: Jazeker.

Ina: Wie is het dan?

Paul: Het is... Ted Angus.

Ina: Ted... Ted Angus?

Paul: Ja... Sapristi, kijk 'ns even!

Ina: O!...

Paul: Wat hebben ze die te pakken gehad. Arme kerel!

Ted Angus: O, raak me niet aan. Raak me niet... ik heb... zo'n pijn, niet... niet... aanraken.

Paul: Goed volk, Angus, niemand wil je kwaad doen, jongen. Ik ben Vlaanderen.

Angus: Wie... wie ben je?

Paul: Paul Vlaanderen. Herinner je je nou maar, we hebben elkaar gezien op die politiepost.

Angus: O... ja... ja, ik... ik weet het al. Lui... luister, Vlaanderen.

Paul: Ja, Angus?

Angus: 't Is... 't is heel belangrijk wat ik je vraag. Vraag juffrouw Fletcher over... over die...

Paul: Ja, ga door, Ted! Ik luister.

Angus: Vraag... juffrouw Fletcher... over...

Paul: Nou, waarover dan? Over Dr. Benkaray?

Angus: Nee... Vraag haar over... die... die mantel...

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (3/2007)

Dit script is het werk van een hoorspelliefhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.